

KIRKKO & KOTI

Kuopion ja Siilinjärven evankelisluterilaisten seurakuntien lehti

Arto O. Salonen ja
kestävä hyvinvointi

► Sivut 6-7

**uskottu
toivottu
rakastettu**

Asetu ehdolle sellaisena kuin olet.

Asetu ehdolle
seurakuntavaaleissa

► Sivut 2-3

Markus Finnilän
usko on koetuksella
päivittäin

► Sivu 12

Apua Ukrainan
häätään

► Sivu 4

kirkkojakoti.fi

Tavoitteet avoimesti esille SEURAKUNTAVAALEISSA

Syksyllä käytävien seurakuntavaalien ehdokasasettelu on alkanut. Vaaliohjelmissa on hyvä olla konkretiaa, neuvoo seurakuntavaali-inspiraattori Annmari Salmela.

Seurakuntavaali-inspiraattori **Annmari Salmela** osaa tehtävänsä. Uudet päättäjät valitaan seurakuntien reilun kuuden kuukauden kuluttua, mutta Salmela yllyttää vaalityöhön jo nyt, hyvissä ajoin.

”Moni valitsijayhdistys käynnistää kampanjoinnin vasta elokuussa. Siksi juuri nyt, ehdokasasettelun alettua, vaikkapa aivan uudella listalla on loistava tilaisuus saada kaikki huomio osakseen.”

Salmela lähettää kannustavat terveiset:

”Tehkää nyt oma avauksenne, uudet pelaajat. Tervetuloa mukaan seurakuntavaaleihin.”

Himmeiden lyhtyjen valossa ei pidä vaaleissa ratsastaa.

”Syöttäkää jo nyt ajatuksia vaalien lähestymisestä, kutsukaa ihmisiä mukaan pohtimaan vaaliohjelmaanne. Kertokaa, missä ja milloin sitä kokoonnutaan pohtimaan.”

Salmela pitää tärkeänä sitä, että ihmisiä kutsutaan yleisen kutsun lisäksi myös henkilökohtaisesti.

”Logiikka on sama kuin vapaaehtoistyössä: henkilökohtainen kutsu on tehokkain keino saada ihmiset mukaan.”

Selkeällä agendalla saa huomion

Kirkkopalveluissa työskentelevä Salmela muistuttaa valitsijayhdistyksiä keinoista, joilla kiinnostus seurakuntavaaleihin herätetään.

”Kertokaa ajoissa, ammattimaisesti, avoimesti ja selkeästi kolme konkreettista pääasiaa, joita haluatte edistää omassa seurakunnassanne luottamustehtävissä.”

”Korostukset eivät saisi olla maailmoja syleileviä, kirkko kuuluu kaikille -tyypisiä. Himmeiden lyhtyjen valossa ei pidä vaaleissa ratsastaa.”

Salmela uskoo, että avoimuuden ja konkretian avulla uudet ehdokkaat – ja myöhemmin marraskuussa äänestäjät – saadaan liikkeelle.

Konkretilasta vaaliohjelmassa Salmela antaa esimerkkejä: ”Haluamme pitää huolta, että seurakunnassamme järjestetään maksuttomia ruokailuja vähävaraisille.” tai ”Haluamme huolehtia, että seurakuntamme on vanhuksien turvana.”

Vaikka puhe samansukupuolisten kirkollisesta vihkimisestä tai vihkimättä jättämisestä kuumottaa tällä hetkellä seurakuntalaisia, Salmela toteaa, ettei vihikysymyksestä päätetä paikallisseurakunnissa.

Kirkolle tehtävä uusi tulevaisuus

Salmelaa ovat hätkäyttäneet kehityskäyrät, jotka liittyvät kirkon tulevaisuuteen ja samalla seurakuntavaalien tärkeyteen.

ANNMARI SALMELA työskentelee Kirkkopalveluissa seurakuntavaalien projektikoordinaattorina.

OLLI JUUSELA

LYHYESTI

Männistön kirkkoherraksi Sanna Mertanen

MÄNNISTÖN seurakunnan pastori, vt. kirkkoherra **Sanna Mertanen** valittiin Männistön seurakunnan uudeksi kirkkoherraksi. Valinnan teki Männistön seurakuntaneuvosto 13.4.

Virkaa haki myös Kuopion tuomiokapitulin hiippakuntas sihteeri **Juha Antikainen**.

Kirkkoherrana Mertanen haluaa vaalia persoonallisen lähiseurakunnan hyviä perinteitä ja kehittää seurakunnan toimintaa rohkeasti kohti tulevaisuutta. Mertasen mielestä tärkeimpiä kehityskohteita ovat alueen ihmisten tukeminen entistä paremmin henkisesti ja aineellisesti. Hän haluaa kehittää monipuolista ja läheiseksi koettavaa jumalanpalveluselämää sekä yhteisöllisyyttä.

Männistön seurakunnan edellinen kirkkoherra **Aulikki Mäkinen** siirtyi Turun tuomiorovastiksi viime keväänä.

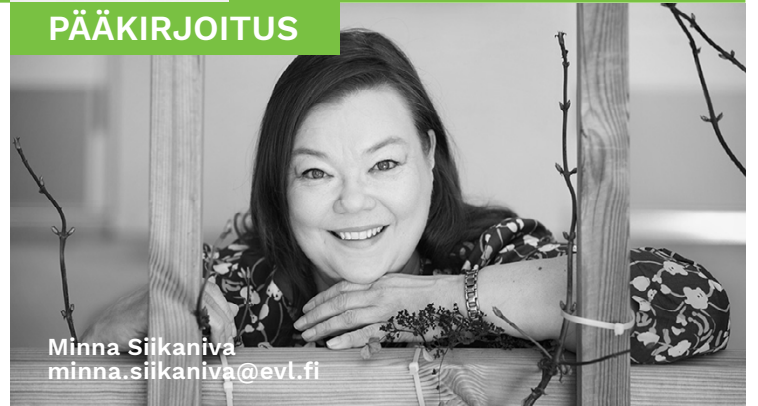
TUURA HYTTINEN

KATSE KIRKKOON

VEHMERSALMEN kirkko

PÄÄKIRJOITUS

Minna Siikaniva
minna.siikaniva@evl.fi

Viedään yhdessä viestiä

Minulla on ilo olla mukana suunnittelemassa hiipakunnallista viestintäpäivää, jonka pääteemana on sosiaalinen media. Ennen erästä suunnittelukokousta silmiini sattui uutisotsikko: ”Ivana Helsinki lähtee somesta, koska haluaa olla aidosti läsnä – tutkija pitää päätöstä yllättävänä ja uskoo sen vaikuttavan näkyvyyteen.”

Pohdin, että mitä jos kirkko lähtisi somesta? Menettäisimme ainakin yhden tärkeän viestintäkanavan.

Kokouksessa yksi osallistuja kertoi saaneensa seurakuntalaiselta palautetta, että tiettyä tapahtumaa ei ollut löytynyt somesta. Olihan se siellä ollut, mutta viesti ei ollut tavoittanut palautteen antajaa.

Samana päivänä osallistuin keskusteluun, jossa eräs työntekijä murehti muun muassa yksinäisten vanhusten tilannetta ja lapsiperheiden ongelmia. ”En ole niinkään huolissani ihmisistä, joita tilaisuuksiimme tulee vaan ihmisistä, joita emme tavoita. He ovat niitä, jotka eniten apua tarvitsevat.”

Kirkon tekemä hyvä työ jää usein näkymättömiin, eikä viesti tavoita apua tarvitsevia. Tähän me voimme vaikuttaa. Joukkovoimalla viesti kantautuu paremmin myös niille, jotka eivät ole kirkon aktiivisia jäseniä. Kirkolla on paljon annettavaa.

Kannustan kaikkia seurakuntalaisia, työntekijöitä ja luottamushenkilöitä jakamaan sosiaalisessa mediassa myös seurakuntien uutisia, tapahtumia ja vaikkapa seurakuntalehtien juttuja. Mikäli ei koe somea luontevaksi viestintäkanavaksi, voi tietoa jakaa itselleen muuten sopivalla tavalla.

Seurakuntavaalit järjestetään ensi syksynä ja ehdokasasettelu on jo käynnissä. Ehdokkuutta harkitsevien kannattaa aloittaa vaalityö hyvissä ajoin myös somessa. Seurakuntalaiset saavat näin aikaa tutustua niihin asioihin, joita ehdokas pitää itselleen tärkeinä.

”Herra, kaikki mitä teemme, kirkastakoon sinua, että Isän rakkautta saisi maistaa maailma”
Virsi 449: 2

”Jos kirkon jäsenkehitys jatkuu nykytahtia, vuonna 2040 kirkkoon kuuluu noin 2,3 miljoonaa suomalaista. Viime vuoden lopussa reilu 66 prosenttia oli kirkon jäseniä.”

”Kehitys on samansuuntainen kaikissa hiippakunnissa, vaikka Pohjois-Suomessa hitaampaa.”

”Jäsenten menetys tarkoittaa, että seurakunnissa on tehtävä tulevaisuutta juuri nyt. Ennustees-ta pitää puhua avoimesti ja ryhtyä toimimaan, jos sitä halutaan muuttaa.”

Salmelan mukaan aina vain vähäisempi kirkkoon kohdistuva kiinnostus haastaa kirkon seuraavat päättäjät.

”Pandemian keskellä tehty tutkimus kertoo, että suomalaisten suurimmat odotukset kirkkoa kohtaan liittyvät auttamiseen. Eniten toivottiin vanhusten, nuorten, lasten ja vähäosaisten konkreettista auttamista ja tukemista, kuten ruokaa.”

”Tätä kirkolta odotettiin ja tätä hyvää se myös tekee. Kirkon tekemästä hyvästä on kerrottava tavalla, jota voi ymmärtää ilman kirkkotermistön tuntemista.”

”Kun ihmiset tietävät, mitä kirkko tekee ja esillä on konkreettisia ohjelmia tärkeiden asioiden puolustamiseksi, kiinnostus vaaleihin voi herätä.”

Salmela kannustaa myös nuoria sekä nuoria aikuisia tarttumaan seurakuntavaalien tarjoamaan mahdollisuuteen tehdä kirkko enemmän omannäköiseksi.

Suurimmat odotukset kirkkoa kohtaan liittyvät auttamiseen.

”Vallankumouskin on vaaleissa tehtävissä, jos joku joukko sitä haluaa. Kaikki lähtee selkeistä listoista ja kiinnostavista ehdokkaista.”

RIITTA HIRVONEN

Lue lisää: kuopionseurakunnat.fi/vaalit

Seurakuntavaalit 2022

- ✚ Seurakuntavaaleissa valittavat luottamushenkilöt päättävät monista keskeisistä seurakunnan asioista esimerkiksi kirkollisveroprosentista, talousarvioista, monista työntekijävalinnoista ja tilojen käytöstä.
- ✚ Ehdokasasettelu päättyy 15.9. Varsinainen vaalipäivä on 20.11.
- ✚ Vaalivuoden aikana herätetään keskustelua kolmesta aiheesta: Tulevaisuus tehdään nyt, yhdessä yksinäisyyttä vastaan ja myötätunnon ääni ajassamme.

KUUKAUDEN VALINNAT

55

VUODEN 2018 seurakuntavaaleissa valittujen luottamushenkilöiden keski-ikä oli 55 vuotta.

6,6 milj.

KIRKKOHALLITUS myönsi 19.4. täysistun-
nossaan kirkollisen kulttuuriperinnön
hoitoon seurakunnille noin 6,6 miljoonaa
euroa valtion rahoituksesta.

80 000

KIRKKOHALLITUKSEN täysistunto jakoi
avustuksia kirkollisille järjestöille yhteen-
sä 80 000 euroa.

KIRKON tutkimuskeskus toteutti syksyl-
lä 2021 seurakuntien nuorille luottamus-
henkilöille suunnatun kyselyn heidän
kokemuksistaan nyt päättyvästä vaali-
kaudesta. Kyselyyn vastasi 78 luotta-
mushenkilöä 62 seurakunnasta. Heistä
lähes kaikki olivat tulleet valituksi luot-
tamustehtävään alle 30-vuotiaina. Tutki-
muksen mukaan nuorilta löytyi intoa
päättökentekokulttuurin muuttamiseen
avoimempaan suuntaan; esimerkiksi
tiedonkulussa ja informaation selkey-
dessä nähdään kehitystarpeita. Seura-
kuntalaisten osallistaminen ja yhdessä
ideointi ovat nuorten luottamushenki-
löiden mielestä tärkeitä.

SUOMEN Ekumeenisen Neuvoston halli-
tus on myöntänyt Vuoden Ekumeeninen
teko 2021 -tunnustuksen Itä-Suomen
yliopiston ainejärjestöjen Fides Ostien-
siksi ja Pistiksen yhteistyölle. Itä-
Suomen yliopiston rikkautena on orto-
doksien ja läntisen teologian osastojen
toimiminen samalla kampuksella. Valin-
taperusteluissa todettiin, että ainejärjes-
töjen yhteistyö on nuorten sisäsyntyis-
tä ekumeniaa, joka perustuu vapaaeh-
toisuuteen.

RUKOILEN

*Rakas Jeesus,
kiitos, että voitit kuoleman.
Kiitos, että Sinä elät!
Vapahtajani,
kiitos, että saan luottaa
lupaukseesi:
Sinä olet kanssani joka päivä.*

Aamen.

APUA humanitaariseen ja hengelliseen hätään

Ukrainan sota on valtaisa ponnistus myös avustusjärjestöille. Sotatantereeksi muuttuneessa maassa ja sen lähialueilla erilaisen avun tarve on huutava.

Luterilaiseen maailmanliittoon (LML) kuuluu yhteensä 148 jäsenkirkkoa ympäri maailmaa. Liiton mittavaa humanitaarista avustustyötä toteuttaa sen maailmanpalveluosasto, jonka johdossa on suomalainen **Maria Immonen**.

Myös Suomen Lähetysseuran kehitysyhteistyöpäällikkönä toiminut Immonen on kokenut uransa aikana monenlaisia suuriakin kriisejä.

Hänen mukaansa Ukrainan sota poikkeaa kuitenkin yhdessä suhteessa kaikista muista.

”Tämä on maailmanpoliittisesti järjestyttävä sekä myös suuri riski, koska hyökkääjä on Venäjä. Sota skaalautuu tämän takia moneen muuhunkin maahan.”

Laaja avustusoperaatio alkamassa

LML:n maailmanpalveluosasto toimii luonnollisesti myös Ukrainan hyväksi. Se on valmistelemassa laajaa avustusoperaatiota Ukrainassa ja sen naapurimaissa.

”Kaikki tuon alueen luterilaiset kirkot ovat pyytäneet tukeamme. Me pystymme resurssiemme tukemaan heidän auttamistyötään. Paikalliset luterilaiset kirkot ovat aika pieniä, mutta ne kaikki ovat diakonisesti aktiivisia, ja niillä on omat vapaaehtoisverkostonsa.”

Immonen huomauttaa, että mittavan humanitaarisen avun ohella kirkkojen pitää pystyä hoitamaan kriisin keskellä myös perustehtäväänsä.

Eivät sieltä paenneet ihmiset aivan heti halua palata tuhottuun maahan.

”Ihmisten hengellinen hätä ja eksistentiaalinen kriisi ovat suuria. Emme me täältä LML:n päätoimistolta voi auttaa siinä, vaan paikallisten kirkkojen rooli on keskeinen.”

LML:n historiassa Ukrainan ja sen lähimaiden yhtäaikainen auttamisoperaatio on aika poikkeuksellinen.

”Afrikassa on pari kertaa toteutettu vastaavia, mutta siellä meillä on ollut humanitaarisen avun toimittamisesta pitkä kokemus. Ukrainan alueella sellaista ei ole, vaan järjestelmä pitää nyt luoda. Onneksi paikalliset luterilaiset kirkot ovat siinä ankkureina.”

Kriisi kestää vielä pitkään

Humanitaariset haasteet Ukrainan hädän lievittämiseksi ovat suuret, mutta Maria Immonen ei silti vaivu epätoivoon. Hän viittaa aikaisempiin onnistumisiin.

MARIA IMMONEN uskoo, että Eurooppa kyllä tarvittaessa selviää suuristakin pakolaismääristä.

”Toisen maailmansodan jälkeen Euroopassa oli liikkeellä noin 45 miljoonaa evakkoa ja pakolaista. Siitäkin selvitettiin. Nykyaajan yhteiskunnatkin ovat kehittyneempiä kuin tuolloin.”

Immonen painottaa, että ihmisten tulisi henkisesti jo nyt valmistautua yhteen asiaan. Vaikka Ukrainassa kävisi sotilaallisesti miten tahansa, kriisi on keskuudessamme vielä pitkään.

”Eivät sieltä paenneet miljoonat ihmiset aivan heti halua palata tuhottuun maahan.”

Maailmanlaajuinen perspektiivikin on aina hyvä huomioida. Kaikesta kauheudesta huolimatta Ukrainan sota ei suinkaan ole maailman ainoa käynnissä oleva kriisi.

”On olemassa valtava vaara siitä, että ne muut kriisit eskaloituvat, kun maailman ja median huomio on itäisessä Euroopassa. Näkyy jo merkkejä siitä, että diktaattorit käyttävät nyt tilannetta hyväkseen.”

Ei pakolaisille omia tavaroita

Ihmiset kautta maailman ovat avanneet sydämensä ukrainalaisille. Maan rajoille virtaa monenlaista apua valtioilta, järjestöiltä ja myös yksityisiltä tahoilta.

Maria Immonen kehottaa laittamaan avustussinnossa hieman jätit hattuun, vaikka tarkoitus olisi kuinka hyvä.

”Ukrainan pakolaisille ei pitäisi kerätä omia tavaroita. Eikä myöskään sellaisia ostettuja tavaroita, joita ei ole lajiteltu, eikä tiedetä kuka niitä paikan päällä jakaa.”

Paljon parempi idea on järjestää esimerkiksi myyjäiset, joiden tuotto kanavoidaan Ukrainaan.

”Tässä voi käyttää välikätenä kirkollisia tai ei-kirkollisia ammattimaisia toimijoita, joita on vaikka kuinka paljon.”

Jo hieman folkloreksi ovat muodostuneet median tarinat, jossa joku on lähtenyt viemään Ukrainan rajalle tavaraa ja ottanut sitten paluumatkalle mukaan pakolaisia.

Ystävällinen vastaanotto on näille ihmisille todella terapeutista.

Tässäkin piilee riskejä.

”Itäinen Eurooppa on jo valmiiksi yksi kansainvälisen ihmiskaupan keskukset. Ukrainan rajaseudulta on tämänkin sodan aikana ihmisiä hävinnyt. Kaikki tarjotut kyydit eivät ole siis hyviä”, Immonen sanoo.

Ystävällisyys lievittää kulttuurishokkia

Suomeenkin on jo saapunut Ukrainan pakolaisia, ja lisää tulee. Immonen kannustaa vapaaehtoisia heidän ystävikseen.

Materiaalisen avun lisäksi myös henkinen tuki on tarpeen. Muutama perusasia kannattaa kuitenkin painaa mieleen.

”On muistettava se, että ukrainalaiset eivät ole tulleet tänne vieraaseen kulttuuriin huvikseen. He ovat väsyneitä ja traumatisoituneita, ja tarvitsevat hellää kohtelua. Pakolaisilla on myös valtava hätä Ukrainaan jääneiden perheenjäsentensä ja ystäviensä puolesta.”

Immonen toteaa, että yhteys ukrainalaispakolaisiin voi luontevasti alkaa vaikkapa lasten välityksellä. Kielimuuri ei pienillä nouse esteeksi.

”Äitien ja isien ei kannata siis hiekkalaatikolla pelätä mennä istumaan vieraan näköisen ihmisen viereen, kun lapsemme leikkivät. Ystävällinen vastaanotto on näille ihmisille todella terapeutista.”

MITÄ MIELESSÄ?

Hyvinvointia ja yhteistyötä uudessa tilassa

KUOPIOLAISEEN kauppakeskus Matkukseen avattiin 10-vuotishuhlavuoden kunniaksi Mielitila, jossa ollaan ja työskennellään mielen hyvinvoinnin tueksi.

Miksi Mielitila on olemassa ja kenelle se on?

”Mielitila on kauppakeskuk- sessamme tila, jossa paikalliset toimijat voivat ilmaiseksi järjestää toimintaa ja samalla kertoa palveluistaan. Kauppakeskus kokoaa erilaisia ihmisiä, kuten savolaisia, maahanmuuttajia, lapsiperheitä ja nuoria. Mielitila on kaikkien paikka. Matkuksessa käy vuosittain kolme miljoonaa ihmistä. Haluamme saattaa asiakkaat ja eri toimijat yhteen ja toimia yrityksenä erityisesti tänä vuonna mielen hyvinvoinnin eteen”, kertoo kauppakeskusjohtaja **Minna Karpinen**.

Ketkä siellä toimivat?

”Meillä on ollut Kuopion kaupungilta eri toimijoita, kuten erityisryhmien liikuntaa ja kulttuurikahvila. Keväällä viikoittain toimintaa tarjoavat Perheentalo, Nuokkari, Mannerheimin Lastensuojeluliitto ja Kallaveden seurakunta. Teemapäivissä ovat olleet mukana mm. Tukipilari eri järjestöineen ja Kennelliiton Lukukoirat. Mielitila on matalan kynnyksen paikka, joka tulee jäämään Matkuksen pysyväksi toiminnaksi.

Lukujärjestyksestä varataan aika ja pyrimme tarjoamaan aikoja reilusti monille toimijoille. Parhaimmillaan järjestöt löytävät synergiaa ja yhteistyötä Mielitilassa toimiessaan. Teemme tiivistä yhteistyötä myös pohjoissavolaisen Mieliteko-hankkeen kanssa. Jokamielenoi- keus.fi-sivullemme kokoamme

vinkkejä ja linkkejä avun ja tuen palveluista.”

Miten Mielitilassa on huomioitu nuoret?

”Kauppakeskuk- sessamme on paljon nuoria, ja ympäristö itsessään on turvallinen tila viettää aikaa. Nuokkari kerää lähialueen nuoria yhteen. Meillä on myös töissä paljon nuoria aikuisia, ja haluamme pitää huolta heidänkin hyvinvoinnistaan. Pääyhteistyökumppanimme CupOfTherapyn kanssa on tehty mm. podcasteja nuorten aikuisten jaksamisen tueksi. Mielitila on nuorille viesti siitä, että on ihan okei tuntea erilaisia tunteita ja olla väsynyt.”

SINI-MARJA KUUSIPALO

ARKISTOJEN AARTEITA

Keskusseurakuntatalon muistolaatoilla edessään evakkotaival

KESKUSSEURAKUNTATALO puretaan kohta ja tontin historia muistaminen jää uusille omistajille. Vielä nyt Vuori-

rian muistaminen jää uusille omistajille. Vielä nyt Vuori-

kadun puoleisten pilareiden kätöksissä on kaksikin muistolaattaa, jotka viittaavat paikalla toimineeseen Kuopion ensimmäiseen kirjapainoon.

Toinen muistolaatoista pystytettiin **J. V. Snellmanin** 175-juhlavuoden jälkilöylyissä muistuttamaan, että Snellmanin Saima-lehden ensimmäinen numero painettiin 4.1.1844 paikalla sijainneessa Karstenin kirjapainossa.

Muistolaatan suunnitteli **Matti Komulainen**, joka on Kuopiossa vaikuttanut pastori, kuvataiteilija ja taidehistorioitsija. Sittemmin hän toimi Juvan kirkkoherrana. Parhaiten hänen tuotannostaan muistetaan Puijon kirkon alttariveistos.

KIRKKO JA KOTI 6.1.1984

KAIIJA VUORIO

Palvelemme teitä kaikissa hautausjärjestelyihin liittyvissä käytännön asioissa luottamuksella, yksilöllisesti ja ammattitaidolla

Toimialueena Kuopion seutu ja lähikunnat

Iltaisin ja viikonloppuisin
puh. 040 585 0456

toimisto@hautaustoimistoparviainen.fi

www.hautaustoimistoparviainen.fi

Hautaustoimisto
Parviainen Oy

Savonkatu 18 | 70110 Kuopio | ma-pe 9-16 | puh. 017 261 3771

Tunnelmalliset juhlatilat Piispantalossa

Kuopion Muotoiluakatemia, Piispankatu 8, 70100 Kuopio

sari.satuli@muotoiluakatemia.fi

044 731 8005

KUOPION MUOTOILU
AKATEMIA.KUOPION
ROUVASVÄEN
YHDISTYS RY

*Suru on
hitaasti vaalenevia varjoja...*

Hautaustoimisto
J. NURRO OY

Kauppakatu 55-57, KUOPIO, puh. 040 505 6287
saila.lehto@nurro.fi www.nurro.fi

Perunkirjoitukset, perinnönjaot, testamentit ym.

ASIANAJOTOIMISTO
ESA AIRAKSINEN

Vuorikatu 26 A, 4. krs, Kuopio
050 3522516, www.esairaksinen.fi

SURUN KOHDATESSA:

KOIVUMÄEN
KARTANO

Koivumäen Kartano Oy
Koivumäenkuja 18, 70800 Kuopio
Puh: 017 3614 291
kartano@koivumaenkartano.com
www.koivumaenkartano.com

Niiranen
HAUTAUSTOIMISTO 1953

Kuopion Hautaustoimisto Oy Niiranen
Savonkatu 24, 70110 Kuopio
Puh: 017 261 3686
kuopion@hautaustoimistoniiranen.fi
www.hautaustoimistoniiranen.fi

"PONNISTELU hyvän puolesta kasvattaa tyytyväisyyden tunnetta", sanoo Arto O. Salonen.

HEIDI PIIRONEN

KULISSIT eivät riitä – tarvitaan myös juoni

"Pelkkää talouskasvua varten eläminen on liian pieni tarkoitus ainutkertaiselle elämälle", sanoo kestävän hyvinvoinnin asiantuntija Arto O. Salonen.

Afrikassa se tapahtui. **Arto O. Salonen** alkoi havaita, millä tavalla länsimainen ihminen hahmottaa hyvinvoinnin idean. Kärjistyksellisesti näin: "Kunpa saisi mainetta ja mammonaa."

Salonen toteaa, ettei edes hän itse kestävän kehityksen asiantuntijana ole ollut sille immuuni.

"Ei kai pantteri voi mitään pilkuilleen. Jo äidinmaidossa saamme tämän kulttuurisen kehyksen", hän sanoo.

Päiväntasaajan Afrika, jonne Salonen oli lähtenyt kehitysyhteistyöhön, näytti hyvinvoinnista toisenlaisen ulottuvuuden. Siellä se näytti koostuvan muista aineksista kuin Suomessa. Aineellisesta hyvästä oli usein puutetta, mutta kokemuksellisesti elämä näyttäytyi usein jopa parempana.

"Siellä hyvinvointi rakentuu sen varaan, että minulla on yhteys muihin", Salonen kuvailee.

Ilmastonmuutos löi silmille

Kysymys ihmisen henkilökohtaisesta hyvinvoinnista on olennaisesti yhteydessä myös planeetan ja sen muiden asukkaiden hyvinvointiin.

Salosen Afrikan-vuosina, 2004–2007, puhe ilmastonmuutoksesta alkoi lisääntyä. Suomessa mainittiin usein, että lyhyellä aikavälillä Suomi kuuluisi ilmastonmuutoksen voittajamaihin.

Meillä täällä tuntuu koko ajan puuttuvan vaikka mitä.

Afrikassa Salonen näki, millaisia suoria vaikutuksia ilmastonmuutoksella oli jo silloin afrikkalaisten arkeen. Voittajuutta ei ollut näköpiirissä. Toimeentulo oli vaarassa.

"Ei tarvinnut ihmetellä, onko ilmastonmuutos totta vai ei. Sadekausien syklit, jotka olivat olleet samanlaisia vuosisatojen ajan, olivat menneet sekaisin. Köyhä maanviljelijä haali jostakin siemenet, muokkasi maaliskuun alussa maan ja jäi odottamaan sateita, jotka normaalisti alkaisivat maaliskuun puolivälin paikkeilla. Nyt sateita ei tullut tai ne tulivat myöhässä, tulvana, joka huuhtoi siemenet mennessään", Salonen kertoo.

Kaksi maailmaa vastakkain

Noihin aikoihin hän ei vielä ollut väitellyt tohtoriksi aiheesta "Kestävä kehitys globaalin ajan hyvinvointiyhteiskunnan haasteena". Lahden seudulla varttunut Salonen oli 1990-luvulla häärinyt musiikibisneksessä muusikkona, sovittajana ja tuottajana sekä opiskellut kasvatustieteitä Tampereen yliopistossa. Ennen Afrikan-vuosia hän oli työskennellyt ammatikorkeakoulussa, sosiaalialan koulutusohjelmassa.

Afrika oli käännekohta. Maailmojen vastakohtaisuudet pakottivat Salosen miettimään hyvinvoinnin olemusta.

"Länsimainen käsitys hyvinvoinnista oli alkanut kääntyä itseään vastaan ja himmentää tulevaisuuden toivoa, sillä maailmassa on yhä enemmän väestöä ottamassa planeetasta kaiken irti", Salonen sanoo.

Näyttää myös siltä, että aineellisin mittarein mitattava hyvinvointi ei enää tietyn pisteen jälkeen kykenekään lisäämään ihmisen koettua onnellisuutta.

"Meillä täällä tuntuu koko ajan puuttuvan vaikka mitä. Afrikkalaisittain kokemus taas on, että jos tunnen kuuluvani yhteisöön, minulta ei puutu mitään", Salonen vertaa.

Jotakin pitäisi tehdä

"Tulevaisuuden toivo." "Ei minulta mitään puutu." Melkein pä raamatullisilta kuulosavut sananparret sisältävät oikeastaan pähkinänkuoressa sen, mistä kestävä-

sä kehityksessä on kyse. Tulevaisuuden toivo kuuluisi kaikille. Jokaisella kuuluisi olla kokemus, että elämästä ei puutu mitään.

Salosen ajatukset alkoivat pyöriä uudenlaisilla kierroksilla. Ensinnäkin: jotakin pitäisi tehdä. Toiseksi: hyvään elämään näyttäisi olevan muitakin reittejä kuin kasvavan kuluttamisen tie.

”Meillä on tuntunut olevan aika kapea käsitys siitä, miten tätä ainutkertaista elämää voisi elää mielekkäästi”, hän toteaa.

Kun Salonen muutti takaisin Suomeen, hän arveli, että täällä olisi varmaankin tehty jo pilvin pimein väitöskirjoja, joissa nämä ekologiset, sosiaaliset ja taloudelliset näkökulmat nivoutuisivat yhteen.

Osoittautui, ettei niitä ollut, joten Salosen oli tehtävä väitöstutkimus itse. Aihepiiri osoittautui niin polttavaksi, ettei hänen ole tarvinnut sen jälkeen pohtia, miten kalenterinsa täyttäisi.

”Väikkäri imaisi mukaansa, sillä se resonoi käynnissä olevan yhteiskunnallisen keskustelun kanssa. Sen jälkeen alkoi syntyä luontevasti myös kansainvälisiä julkaisuja. Hämmästyin, että tästä tulikin akateeminen ura, vähän kuin vahingossa. Olen vain mennyt kohti sitä, mikä polttee”, hän sanoo.

Monitaiteelliset keinot käyttöön

Kestävän kehityksen ajattelu, joka vuonna 2010 tuntui vielä orastavalta, kasvoi suuriin mittakaavoihin. Tällä hetkellä asia on jotakuinkin koko maapallon kokoinen.

Salonen työskentelee nykyisin professorina Itä-Suomen yliopiston yhteiskunta- ja kauppatieteellisessä tiedekunnassa ja kuuluu Suomen kestävän kehityksen asiantuntijapaneeliin. Kysytty luennoitsija ottaa välillä esityksissään käyttöön myös monitaiteelliset keinot.

”Meillä on jazzmuusikko **Joona-tan Raution** kanssa ollut soivia luentoja, joissa filosofiseen pohdintaan ovat yhdistyneet musiikki, visuaaliset elementit, valot ja savut. Taiteella voi ylittää rajoja, joita pelkällä puheella ei voisi”, Salonen sanoo.

Kapea elämän ihanne

Kun putkinäkö kaippaa laajentamista, niin tieteen kuin taiteenkin keinot ovat tarpeen. Putkinäöllä Salonen tarkoittaa kapeaa elämän ihannetta, jossa hyvinvointi mielletään vain talouskasvuksi. Elämä kiteytyy silloin työssäkäynnin ja kuluttamisen ympärille.

”Edistymistä osoitetaan suoritemäärän lisääntymisellä, mutta elämän suuremmat sisällöt ovat hakusessa”, Salonen tiivistää.

Kaikessa ytimekkyydessään tilanne Suomessa on tämä: meillä hyvinvoinnin puitteet ovat maailman parasta laatua –

se on todettu lukuisissa onnellisuusmitauksissa, joissa Suomi keikkuu kärkisijoilla vuosi toisensa perään.

Silti tuntuu, että meillä on paljon yksinäisyyttä ja ahdistusta. Koululaisetkin tuntuvat uupuvan. Mistä ristiriitainen vaikutelma syntyy?

”Tuo on juuri se juttu”, Salonen sanoo. ”Olemme rakentaneet onnellisuutta tukevan yhteiskunnan, jossa kansalaiset voisivat kukoistaa. Elintaso on kuitenkin vain elämän kulissia. Meillä on hienot kulissit, mutta näytelmän juoni on hukassa.”

Mikään ei riitä

Salonen toteaa, että sotien jälkeen Suomessa alkoi kiihkeä köyhyydestä irtautuminen. Se onnistui, mutta suorittamisen vaihde jäi eräällä tavalla päälle. Talouden arvot ajoivat muun yli, kuten monissa muissakin kehittyneissä maissa.

Tulevaisuuden toivo kuuluisi kaikille.

”Olemme rakentaneet järjestelmän, joka perustuu talouskasvupakkoon. Toisin sanoen mikään ei riitä. Talouskasvua varten eläminen on liian pieni tarkoitus ainutkertaiselle elämälle”, Salonen huomauttaa.

Vielä yksi kertomus Afrikasta. ”Olimme kerran matkalla Länsi-Afrikan Guineassa ja pysähdyimme pikkukylään syömään. Ruokapaikassa oli hieno pöytäliina, ja olisimme halunneet ostaa sen mukaan. Pyysimme, että sen voisi lisätä laskuun”, Salonen muistelee.

Tarjoilija ei lotkauttanut korvaansa pyynnölle, ei myöskään paikan omistaja. ”Se on Conakrysta (Guinean pääkaupungista)”, he totesivat yksikantaan.

”Pääkaupungista saadun pöytäliinan arvo ei ollut rahassa mitattavissa. Me länsimaiset ihmiset oletamme, että kaikki on kaupan”, Salonen toteaa.

”Jos kaikki on ostettavissa, arvopohja murenee. Elämästä häviävät ankkuripaikat.”

Mielihyvä vai merkityksellisyys?

On olemassa kahdenlaista hyvinvointia, jotka ihmiselämässä kietoutuvat toisiinsa. Toinen perustuu mielihyvään, toinen merkityksellisyyteen. Vielä antiikin aikaan hyvinvoinnin käsitys rakentui näistä molemmista. Oma aikamme näyttää painottaneen mielihyvän tavoittelua, mutta merkityksellisyyden kokemus on se, joka kantaa pidemmälle.

Se voi myös osoittaa polun kohti kestävyyssiirtymää eli planeetan kannalta

ystävällisempää elämänmuotoa. Muutoksen tarve on joka tapauksessa väistämätön.

”Jos ajattelemme hyvinvointia pelkkänä aineellisena elintasona, kestävyyssiirtymä voi tuntua luopumiselta. Jos taas ajattelemme hyvinvointia merkityksellisyyden näkökulmasta, se voikin olla menestystarina”, Salonen sanoo.

Tutkimukset osoittavat, että roinan lisäämiseen perustuva eteenpäinmenon idea ei enää kannattele meitä. Tutkimuksin on myös todettu, että ponnistelu hyvän puolesta kasvattaa tyytyväisyyden tunnetta. Vaikka siirtymä kestävämpään elämäntapaan ei ole helppo, halua siihen on silti paljon. Elinkeinoelämän valtuuskunnan teettämässä asenne- ja arvotutkimuksessa todettiin, että peräti 70 prosenttia suomalaisista toivoo koronapandemian olevan alku kehitykselle, jonka myötä kuluttaminen vähenee pysyvästi. Samankaltainen tuntuma Salosella on ollut myös asiantuntijaseminaarien puhujana.

Hänen saamansa palaute on usein tämän kaltaista: ”Sanoitit sen, mitä olen ajatellut.”

Elämän ihmettely on tärkeää

Mielekkyyden puutteesta versoo herkästi mitättömyyden ja riittämättömyyden tunteita.

Jos nyt siis juoni tuntuu olevan hukassa ja elämä on typistynyt pelkäksi kilpailemisen putkeksi, Salonen kannustaa aloittamaan merkityksellisyyden etsinnän kuulostelemalla hetkiä, jolloin voi tuntea olevansa osa kokonaisuutta, ei irrallaan.

”Sitä voi kokea monella tavalla. Kytkösten kautta ajatteleva tekee meille hyvää. Sen voi kokea vaikka lukemalla kirjaa ja eläytymällä toisten elämään, tai istumalla rantakalliolla tuntien, että näin ovat istuneet sukupolvet ennen minua. Tai katselemalla lintuja, joissa on samaa elämää kuin minussa itsessäni, vaikka ne ovat niin erilaisia olentoja. Elämän ihmettely itsessään on tavoittelemisen arvoista”, hän sanoo.

Yhteyden kokemus syntyy myös ilojen ja surujen jakamisesta toisten kanssa. Edistyksen mittarit vain eivät tunnista runsauden kokemusta, joka näistä tilanteista avautuu.

”Olen mukana tarinassa, jota kirjoitetaan yhdessä”, Salonen kuvailee.

Kirkko voi etsiä ratkaisuja

Monista voi tuntua, ettei yksi ihminen voi kovin paljon. Salonen muistuttaa, että Me too -liikekin alkoi yhdestä ainoasta ihmisestä, mutta se mullisti silti ajatella kaikkialla.

”Asian edistämistä on jo se, että pitää toiveikkautta yllä ja ryhtyy ratkaisemaan asioita, jotka tuottavat toivottomuutta”, hän kannustaa.

Salonen toteaa, että myös kirkolla on tärkeä tehtävä. Se voi osaltaan ohjata merkityksellisten sisältöjen äärelle, sillä sen missiona on ihmisen luovuttamaton arvo.

”Kirkko voi myös olla konkreettinen ratkaisujen etsijä ilmastonmuutoksessa. Sen roolina on pitää kiinni tulevaisuudesta ja toivosta”, hän sanoo.

Elämän ihmettely itsessään on tavoittelemisen arvoista.

Salonen on mieltynyt armon käsitteeseen. Se on jotakin kovin erilaista kuin kilpailukeskeisen yhteiskunnan kovuus.

”Armo tunnistaa keskeneräisyyden, mutta rakentaa siitä huolimatta tulevaisuutta”, hän sanoo.

”Armossa on jotakin ylevää ja kaunista. Se resonoi tämän ajan kanssa, jossa mikään ei tahdo riittää. Armo ei heitä hanskoja tiskiin.”

KAISA HAKO

Arto O. Salonen

- Kestävän hyvinvoinnin asiantuntija Arto O. Salonen on syntynyt vuonna 1964. Lahtelaisen Tiirismaan musiikkilukion kasvatti viihtyi uransa alussa musiikin parissa rumpalina, kosketinsoittajana ja tuottajana. Hän kouluttautui kasvatustieteiden maisteriksi Tampereen yliopistossa, väitteli kasvatustieteiden tohtoriksi vuonna 2010, ja työskentelee nykyisin professorina Itä-Suomen yliopistossa sekä tiederehtorina Snellman-kesäyliopistossa. Hänellä on dosentuurit myös Helsingin yliopistossa ja Maanpuolustuskorkeakoulussa, ja hän on kestävän kehityksen asiantuntijapaneelin jäsen. Kirkko ja koti -lehden lukijoille Salonen on tullut tutuksi lehden kolumnistina.

KASVUA kolmeen suuntaan

Vapun jälkeen Kuopioon rantautuu neljän kirkollisen järjestön minikiertue, joka pysäyttää pohtimaan kristityn kolmea kasvusuuntaa ja seurakunnan uudistumista.

Up, in, out -tilaisuuksissa Alavan kirkolla pääsee suuntaamaan ylös (up) kohti Jumalaa, sisälle (in) yhteisöllisyyteen ja ulos (out) Jeesuksen antaman tehtävän viitoittamana.

”Nämä kolme kristityn peruskasvusuuntaa. Meidän tulee kasvaa armossa, rakkaudessa ja tehtävässä. Malli on kansainvälisesti hyvin käytetty yhteisöjen rakentamisessa. Itse olen bongannut sen anglikaanisista seurakunnista”, yhteisövalmentaja **Timo Pöyhönen** Hengen uudistus ry:stä sanoo.

Kristittyinä kasvu on opetuslapsena kasvamista.

”Itse kukin voi lähteä vahvistamaan sitä suuntaa, joka omassa elämässä kaipaa kasvua”, kannustaa viestintäjohtaja **Mervi Viuhko** Medialähetys Sanansaattajista.

Kiertueen paikallisten seurakuntien kanssa järjestävät Kansan Raamattuseura, Lähetysyhdistys Kylväjä, Medialähetys Sanansaattajat (Sansa) ja Hengen uudistus kirkossamme ry. Innoituksensa kiertue sai järjestöjen etsittyä keinoa vahvistaa seurakuntia ympäri Suomen. Kiertue on jo käynyt Turussa ja Jyväskylässä.

”Haluamme olla seurakuntien ja kristittyjen rinnalla, kun koronarajoitukset purkautuvat ja seurakuntien elämää päästään avaamaan. Kiertue on omalta osaltaan tsemppaamassa.”

Selviytymiskeinoja tässä ja nyt

Ilta sisältää kaksi tilaisuutta: ensimmäinen on suunnattu etenkin seurakuntien työntekijöille ja vapaaehtoisille varustukseksi ja tueksi, jälkimmäinen kenelle tahansa rohkaisuksi.

”Jumala on luvannut rauhan. Raamatussa puhutaan, että etenkin kriisissä pitää pitää yhtä ja olla koti avoinna toiselle. Meitä kaikkia tarvitaan nyt, kun on hätä Ukrainassa. Meillä on yhteinen tehtävä”, Timo Pöyhönen sanoo ja toivoo

kiertueen antavan eväitä tasapainon ja rauhan löytämiseen.

”Kiertueen kolmas teema ja Jeesuksen antama käsky, avaa ikkunan ja kannustaa liikkeelle. Lähe liikkeelle lähiyhteisössä tai kansainvälisiin tehtäviin. Olipa sydämelläsi tietty maa, ihmisoikeudet tai mikä aihe tahansa”, Mervi Viuhko sanoo.

Viuhkon mukaan koronan ja sodan luomasta apatiasta voi yhteen kootuessa päästä toivon äärelle ja toisia ihmisiä rohkaisemaan. Myös rukous on olennaista tilaisuuksissa samaan tapaan kuin kristityn elämässä.

”Voimme rukoilla yhdessä ja jakaa siten tuskaa, hätää ja pienuuden koke-

musta. Haluamme vahvistaa osallistujien henkilökohtaista rukouselämää ja tarjota siihen myös käytännön työkaluja.”

Up, in, out -toimintamallin luovuttamaton ydin on suhteessa Jumalaan.

”Emme vaella täällä sattumalta. Suhde Luojaan on uniikki. Saamme myös heittäytyä johdatukseen”, Viuhko vakuuttaa.

”Nyt on aika tulla koloista pois. Tarvitsemme toisiamme”, Timo Pöyhönen kannustaa liikkeelle.

SINI-MARJA KUUSIPALO

TUULA HYTTINEN

Up, in, out – Kristityn kolme kasvusuuntaa

5.5. Alavan kirkossa: seurakunnan kasvu klo 16, kristityn oma kasvu klo 18.30. Suoratoisto osoitteessa hengenuudistus.fi/upinout. Puhujina Taneli Skyttä (Kylväjä), Virpi Nyman (KRS), Mervi Viuhko ja Marja Soikkeli (Sansa), Timo Pöyhönen (Hengen uudistus), musiikissa Kristiina Brask.

KOLUMNI

Valosta pimeään – ja takaisin

Vuodenaikojen ja valon vaikutus mielialaan vaihtelee ja kiehtoo, onhan auringonvalo elämän eliksiiri ja elinehto. Vuoden vaihtuessa uusi, puhdas sivu aukeaa elämänkirjassa. Kirkastuvat päivät johdattavat meitä kepein askelin kesälaaksoon, ja samalla saamme voimaantua kasvun ihmeistä. Kevään häikäisevä kirkkaus voidaan myös kokea läpitunkevan paljastavana ja ahdistavana, varsinkin jos kontrasti oman mielen kanssa on suuri. Kevätmasennus ei ole diagnoosi, mutta se voi viestiä masennuksesta.

Syksy voidaan kokea selviytymistaisteluna läpi pimeään, ahtaan luolan, jonne toivoisi valon pilkistävän. Se voi olla kokemus energiaa kuluttavasta uinnista vastavirtaan tai kiipeämisestä

korkealle vuorelle. Sisäisen valon puuttuessa pimeyteen voi piiloutua yksinäisyys ja toivottomuus, jopa kaamosmasennus. Toisille syksy puolestaan on luovuuden aikaa. Hiipuva hämäryys sulkee sopivasti suojaansa työelämän tehokkuudelta ja kirkkaalta keinovalolta. Sumun pehmeys ja murretut sävyt

Siemenkin tarvitsee pimeää itääkseen.

voivat kietoa luonnon syliin ilman riita-sointuja. Pimeyden pesästä voi löytyä turvapaikka, jossa saa levähtää sellaisena kuin on. Siemenkin tarvitsee

pimeää itääkseen. Kasvi voi tarvita pimeän kukkiakseen.

Kadotimmeko pohjoisen esi-isiemme pajunsitkeät juuret, joilla selviytyä kaamoksesta yöttömään yöhön ja takaisin? Unohdimmeko, että elintointiomme huolehtivat sopeutumistamme valon määrän muutoksiin? Tarvitsemme pimeän, nähdäksemme valon. Varjokin on olemassa vain, ”jotta se valon vois näkyväksi piirtää”, laulaa **Aila Ikonen** Valo-laulussaan. Uuteen aamuun herääminen sytyttää toivon. Luottamus ja usko vahvistavat sisäistä valoa. Rakkaus luo lämpöä jaettavaksi.

PIRKKO KESTI

KIRKOLLISET

TUOMIOKIRKKO

KUOLLEET

Ritva Sinikka Riekkinen 77, Eino Ilmari Savolainen 90, Pentti Yrjänä Väättäinen 90, Eeva Kyllikki Kärppä 85, Kyösti Kalevi Koponen 90, Sirkka Liisa Laitinen 80, Jouko Kalervo Airasvaara 83

ALAVA

KASTETUT

Martti Urho Eemil Rantalainen, Ellen Elisse Rosanna Kinnunen, Vera Aune Olivia Kerman, Leona Lily Isabella Vainikainen, Minka Olivia Orvokki Timonen, Aarre Eelis Ruotsalainen Eemeli Veikko Adiel Niskanen

AVIOLIITTOON KUULUTETUT

Riku Eemeli Tuononen ja Martta Maria Mäkinen, Erik Mikael Sillanpää ja Piia Anni Elina Nykänen

KUOLLEET

Aarne Seppo Juhani Kekäläinen 85, Laina Kaarina Kakkinen 72, Raija Helena Tolonen 72, Kaija Anneli Koponen 77, Paavo Allan Sopanen 84

JÄRVI-KUOPIO

KASTETUT

Sisu Tauno Kalevi Saukkonen, Kaavi; Oskari Matti Juhani Turunen, Kaavi; Janessa Irene Jenniina Hämäläinen, Riistavesi; Emilia Josefiina Lund-Sandell, Tuusniemi; Eena Riia Annikki Räsänen, Kaavi; Olivia Helli Miettinen, Muuruvesi; Alva Hilja Olivia Heikkinen, Riistavesi.

KUOLLEET

Martti Johannes Miettinen 94, Nilsä; Jarno Anssi Petteri Vartiainen 26, Juankoski; Janne Armas Kalervo Kokkarinen 88, Nilsä; Eila Annikki Miettinen 81,

Tuusniemi; Leena Marketta Lempinen 86, Nilsä; Jorma Tuomo Antero Räsänen 68, Kaavi; Pertti Kalevi Hämäläinen 78, Nilsä; Hilma Helena Heikkinen 77, Juankoski; Veli Veikko Kokkarinen 93, Nilsä; Maija Liisa Marjatta Kytövaara 87, Nilsä; Elma Katri Räsänen 91, Kaavi; Kaino Linnea Puurunen 87, Tuusniemi; Jouko Kalevi Heikkinen 66, Kaavi; Simo Pekka Aatami Hallikainen 66, Kaavi.

KALLAVESI

KASTETUT

Joel Toivo Jesperi Pääkkönen, Uula Armas Jääskeläinen, Nooa Markus Tapani Hyvönen, Triana Rosa Del Carmen Iglesia, Eeli Lukas William Viinikainen, Minttu Vilhelmiina Jalovaara, Amanda Olivia Kinnunen, Benjamin Liam Juhani Mononen, Väinö Niilo Petteri Karvonen, Veea Vivian Hujanen, Bella Mari Miranda Kerttula, Iida Anniina Ronkainen, Hilda Josefiina Ylikärppä, Katri Maritta Isabella Pylkkönen, Eve Livia Vuolteenaho, Aatos Kristian Jokitalo, Sebastian Leo Kasper Kamunen

AVIOLIITTOON KUULUTETUT

Ville Markus Mielonen ja Lotta Riina Pasanen

KUOLLEET

Hilkka Annikki Mikkonen 92, Toivo Eemil Väänänen 88, Kyösti Juho Kokko 86, Maija Liisa Taskinen 89, Eila Mirjam Markkanen 92, Heimo Juhani Haring 80, Helvi Hokkanen 89, Tyyne Mirjam Sarinko 88, Tuomo Kalervo Hätönen 64, Reino Antero Roponen 93 Sanni Niiranen 90

MÄNNISTÖ

KASTETUT

Alisa Ilona Keihänen

KUOLLEET

Seppo Ilmari Siikanen 73, Sirpa Helena Neuvonen 77, Meeri

Tellervo Räisä 86, Jaakko Ilmari Pirskanen 83, Sirkka Maire Annikki Heikkinen 87, Matti Vilho Koponen 94, Elsa Maria Eskelinen 91, Jorma Kotivalo Kettunen 85, ”Aarre Heikki Vilhelmi” Jaakkonen, Mary Linnea Ruhanen 94, Aino Maria Antikainen 92, Pertti Tapani Häkkinen 52, Anna Elina Sirkka 86, Leena Marjatta Kuronen 69, Hilppa Liisa Aliina Karhunen 78, Martti Olavi Hasanen 84

PUIJO

KASTETUT

Linnea Aune Eliisa Puustinen, Silja Tuuli Tomppo, Noel Otso Ilari Kosunen

KUOLLEET

Toivo Eljas Turunen 85, Elsa Orvokki Leskinen 92, Sirkka Liisa Voutilainen 94, Marjatta Anneli Koivisto 86, Veli Matti Olavi Heimonen 91, Irma Aura Venäläinen 82, Aino Mirjam Miettinen 101, Kaisa Maria Kokotti 81

SIILINJÄRVI

KASTETUT

Robin Eino Benjamin Hytönen, Ilari Erkki Evert Komulainen, Miiko Eeli Lionel Tuovinen, Ronja Maija Valkama, Peppi Aino Amanda Rissanen, Siiri Sofia Kristiina Päivänsäde, Matias Markus Joonas Behm, Daniel Eemil Kristian Reinikainen, Vilho Eemeli Mauri Aapajärvi, Lydia Adele Pitkälä, Hilma Aleksandra Rojo, Ilona Elli Amanda Komulainen

KUOLLEET

Terttu Marjatta Kivistö 84, Seija Marjatta Ronkainen 73, Juha Tapani Soutua 46, Leena Annikki Malinen 75, Eero Juhani Rönkkö 56, Pirkko Anneli Soininen 72, Raita Maija Pitkänen 94

VIRRESTÄ VOIMAA

Kaitse, Jeesus,
paimen hyvä,
laumassasi minua.

Virsi 378:1

SANALLISTA

Hyvän paimenen sunnuntai

Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä. Hän virvoittaa minun sieluni, hän ohjaa minua oikeaa tietä nimensä kunnian tähden.

(Ps. 23)

Herkkis ja kovis

Jeesus sanoo: ”Minä olen hyvä Paimen” (Joh.10:14). Uuden testamentin mukaan Jeesus kuului Daavidin sukuun. Kuningas Daavid, joka itsekin oli alun alkaen paimen, ylistää psalmissa Herraa hyvänä paimenena. Psalmien kirja on palvelut meitä hartaus- ja rukouselämän rikastuttajana, Jumalan kiittämisen ja ylistämisen opettajana sekä lohdutuksena erilaisissa kristityn elämän kriisitilanteissa.

Kuningas Daavid oli paimen, joka myöhemmin kruunattiin kuninkaaksi. Hän osallistui sotaretkille, perusti vakinaisen armeijan ja hänen henkivartiokaartinsa koostui palkkasotureista. Menestyksensä myötä häntä kadehdittiin niin, että hänet yritettiin jopa tappaa. Sankareilla on puolensa. Tämä kaunosielu tapatti kokonaisen perheen lähimpiä, koska piti heitä kilpailijanaan. Hän antoi luettavaksemme maailman kauneimpia lauseita, joista ammennamme lohtua ja innoitusta. Hän rakasti ja hän vihasi.

Käytännössä harjoittelemme tunnetaitoja koko elämäme ajan. Hyvä elämä, sielun rauha ja turvallisuudentunne eivät synny itsestään. Tarvitsemme yhteyttä oman itsemme, toinen toisemme ja Jumalan välillä. Itselfäni en vaadi täydellisyyttä. Minulle riittää se, että tavoittelen hyvää ja yritän välttää pahaa. Kuningas Daavid lupaa, että Herran hyvyys ja rakkaus ympäröi meidät kaikkina elämäme päivinä. Mikään tekemme ei myöskään jää Jumalalta huomaamatta.

SIRPA NUMMENHEIMO
Pastori
Kallaveden seurakunta

Elämä solmussa?
Puhu, se auttaa.

Palveleva
puhelin
0400 22 11 80
Joka ilta 18-24

Palveleva
chat
Ma-pe 12-20

KIRKON KESKUSTELUAPU
evl.fi/kirkonkeskusteluapu

**Asianajotoimisto
Kalevi Pitkänen Oy**
Puistokatu 6,
70110 KUOPIO
puh. 017 282 2211
www.kalevipitkanen.com
asianajotoimisto.pitkanen@
co.inet.fi

1 KUOPIO - SIILINJÄRVI
TILAA TAKSI
TAKSI YKKÖSET
020011101
Eläkeläisalennus -15% kyydin loppusummasta.

Pitopalvelua
Ilon ja surun keskellä
olemme palveluksessanne
Kaikkiin kodin juhliin maukkaat kylmät ja lämpimät pitopöydät.
*pitopöytä sisältää tuoreet ruispuuriset riisipiirakat ja perunarieskat
ilman lisämaksua
Kotileivonnaiset tilauksesta, ilmainen kotiinkuljetus
Meiltä myös astiat, liinat, kukkalaitteet, tarjoilu henkilökunta jne.
Kotileipomo & Pitopalvelu PIIRAKKA & PULIKKA
Sari Tenhunen
p. 050 305 1737
piirakkapulikka@hotmail.com

Testamentti on kaunis tapa auttaa

Jo pienelläkin osuudella omaisuudestasi on suuri merkitys kehitysmaiden köyhimmille ihmisille. Lapset voivat päästä kouluun, nuoret saada ammattikoulutusta ja naiset keinoja hankkia toimeentulon.

Testamentin teko ei ole vaikeaa.
Tilaa maksuton testamenttioppaamme:
asiakaspalvelu@kirkonulkomaanapu.fi
kirkonulkomaanapu.fi/testamentti
020 787 1201

(Puhelun hinta 8,35 snt/puhelu + 16,69 snt/min)

KUA Kirkon
Ulkomaanapu

KOTIKÄYNTI
terapiakeskusteluapu.
TMI Minna Pyykkö,
Puh. 040 13636 13 /
tekstiviesti.
Tervetuloa asiakkaakseni!

KIVI PAJA Kiven
Kauneutta
Kunnioittaen
20-vuotta
• Lisänimen kaiverrustyöt
• Hautakivet ja entisöintityöt
• Pronssituotteet, Kivilyhdyt
• Paikallista palvelua
Kivipaja Sari Kämäräinen
Siunauskappelintie 2, Kuopio
myynti@kivipajasarik.fi
www.kivipajasarik.fi
puh. 050 575 0004

HAUTAUSTOIMISTO
Länsivuori
Perinteikäs,
täyden palvelun
hautausseurasto.
Savonkatu 25, Kuopio
Puh. 017 261 6531, 040 512 1035
www.lansivuori.fi

PUIJON KIVI
HAUTAKIVET
KAIVERRUKSET
ENTISÖINNIT
MUUT KIVITYÖT
PYÖRÄKATU 15, KUOPIO
Tervetuloa tutustumaan
myyntinäyttelyyn!
Puh. 017 282 9000
puijonkivi@puijonkivi.fi
www.puijonkivi.fi

**APUA ASIAKIRJOJEN
LAADINTAAN**
Perunkirjoitukset, veroilmoitukset,
edunvalvontavaltuutukset ja testamentit
sekä erilaisten lomakkeiden täyttö.
Kysy tarjous!
Kuopion Invalidit ry.
Savonkatu 16, puh. 0440 378 451
toimisto@kuopioninvalidit.fi

PYYKKISATAMA
Itkonniemenkatu 27, 70500 Kuopio
Puh. (017) 263 3128
Leväsentie 21, 70780 Kuopio
Puh. 044 989 4592
pyykkisatama.fi

Tietokoneapu
puhelimet & tabletit
Kotitalous-
vähennys
www.orden.fi
040 5844 045

Mainosmyynti
Eine Kotamaa
050 315 5849
eine.kotamaa@slpmedia.fi
Seuraava julkaisupäivä 25.5.,
varaukset 16.5. mennessä.
KUSTANNUS

Alina auttaa arjessasi
Paikallisen Alinan monipuoliseen
valikoimaan kuuluu mm.
• Hoiva- ja kotisairaanhoidtopalvelut
• Kotityöpalvelut
• Lapsiperheiden kotipalvelut
• Hoitotarvikkeet
Tilaa ilmainen kartoituskäynti!
044 355 5451
kuopio.puijonlaakso@alinahoivatiimi.fi
kuopio.keskusta@alinahoivatiimi.fi
www.alinahoivatiimi.fi
norlandia
Alina on osa Norlandiaa

Koillis-Savon oma asianajaja
Suomen asianajajaliiton jäsen
Pekka Vartiainen
Perhe- ja jäämistöasiat, testamentit,
perunkirjoitukset, perinnönjaot
rikosasiat, riita-asiat ym.
Nilsiantie 81, Nilsä | p. 045 631 6960
pekka.vartiainen@parvarky.fi
www.lakiasiantoihistopekkavartiainen.fi

ASIANAJOTOIMISTO
KOLARI & CO
Henkilökohtaista palvelua mm.
perhe- ja perintöoikeudellisissa asioissa
Perunkirjoitukset, testamentit, edunvalvontavaltuutukset ym.
Aapeli Kauppakatu 28, 2. krs, 70110 Kuopio | puh. 017 265 7777
toimisto@kolari-co.fi | www.kolari-co.fi

**HAUTAKIVET
SUORAAN VALMISTAJALTA**
VARPAISJÄRVEN GRANIITTI OY
Savonkatu 24, Ollinpuisto,
Kuopio, puh. 017 263 3408
Graniitintie 7, Varpaisjärvi
puh. 017 771 811
Myös lisänimen kaiverrukset
ja kiven entisöinnit

**uskottu
toivottu
rakastettu**
Asetu ehdolle sellaisena kuin olet.
#SEURAKUNTAVAALIT KUOPION EV.LUT.
SEURAKUNNAT

**KUULUTUS VAALIN TOIMITTAMISESTA
JA ENNAKKOÄÄNESTYKSESTÄ**
Kuopion Puijon seurakunnassa toimitetaan 22.5.2022 kirkkoherranvaali.
Kirkkoherranvaali alkaa sunnuntaina 22.5. kello 12.30 Puijon kirkossa ja päättyy
kello 20.00.
Kirkkoherranvaalin ennakkoäänestys tapahtuu Puijon kirkolla, Kerhuhuone 3, Taivaan-
pankontie 3 maanantaista 16.5.2022 perjantain 20.5.2022, joka päivä kello 9-18.
Äänioikeutettu, jonka kyky liikkua tai toimia on siinä määrin rajoittunut, ettei hän pääse
äänestys- tai ennakkoäänestyspaikkaan ilman kohtuuttomia vaikeuksia, saa äänestää
ennakolta kotonaan ennakkoäänestysviikon aikana. Hänen tai valitsemansa henkilön
on ilmoitettava kotiaänestyspyyntö vaalilautakunnalle kirjallisesti tai puhelimitse Puijon
seurakunnan toimistoon viimeistään 13.5.2022 ennen kello 16.00. Seurakunnantoimis-
ton puhelinnumero on 040 4848 410. Kotiaänestyksen yhteydessä voi äänestää myös
omaishoidon tuesta annetussa laissa (937/2005) tarkoitettu omaishoitaja. Kotiaänes-
tykseen ilmoittautumislomakkeita on saatavana Puijon seurakunnan toimistosta.
Kuopiossa 14.3.2022
Puijon seurakunnan vaalilautakunnan puolesta
Puheenjohtaja Jaro Julkunen
KUOPION EV.LUT.
SEURAKUNNAT
PUIJO

KIRJALLISTA

Roope Lipasti: Mikaelin kirja. Atena. 2021. 320 s.

Lihaksi muuttuneet sanat

TUSKIN Roope Lipasti aavisti, kuinka lihaksi muuttuisivat sanat, jotka hän laittoi **Mikael Agricolan** suuhun vuonna 1557: "Venäjänmaan tuulet eivät taivu ikinä, ja ne pieksevät naapureita niin kuin pajarit orjiaan tai niin kauan kuin naapureita pieksettäviksi riittää."

Noin puolet kirjasta kertoo Agricolan matkasta Moskovaan, tekemään rauhaa Ruotsin ja Venäjän välillä. Hevospelillä taitettu, lähes puolivuotinen taival oli raskas ja neuvottelujen vastapuoli, **livana Julma** käskyläisineen ynseä ja uhkaava. Pian kotimaahan päästyään Mikael kuoli, ja niin haudattiin Turun piispa Viipurin tuomiokirkkoon.

Teos on puoliksi "Birgitan kirja", se kuvaa piispattaren toimia samaan aikaan

Turussa. Häntä painavat monet huolet: äidin sairaus, uppiniskaiset piiat, kavalat naapurit ja maatilan vuokramiehen vitkuttelu maksuissa. Suruviesti saavuttaa Birgitan huhtikuussa 1557. Lohduttaja kuitenkin ilmaantuu pian.

Suosittelen lämpimästi kirjan kuuntelemista äänikirjana, sillä siinä vuorottelevat kertojina (Mikaelina ja Birgittana) mies- ja naislukija.

TERHI TUHKANEN-MARKKULA

LYHYESTI

Puhumattomuuden kulttuuri murtuu

Suomalaisissa perheissä ei ole ollut juurikaan tapana puhua itselle tärkeistä asioista kuten uskonnollisuudesta.

PUHUMATTOMUUDEN kulttuuri on kuitenkin murtumassa, sillä nuorin sukupolvi puhuu itselleen tärkeistä asioista ja myös uskonnosta vanhempiaan ja isovanhempiaan enemmän. Nämä tulokset selviävät **Kati Tervo-Niemelän, Jenni Spännärin** ja **Laura Kallatsan** juuri ilmestyneestä tutkimusartikkelista "Ei oo puhuttu". Artikkelin on osa kansainvälistä tutkimushanketta, jossa tutkitaan uskonnollista perinteensiirtoa.

"Suomalaiset kuvataan usein hiljaisina ja vaikenevina. Uskontoa pidetään yksityisasiana. Se ei tutkimuksemme perusteella ole pelkkä myytti. Erityisesti miehille elämän syvistä kysymyksistä puhuminen on usein vaikeaa, ja eroa muihin maihin selittääkin erityisesti suomalaisten miesten voimakas puhumattomuuden kulttuuri", kertoo käytännöllisen teologian professori **Kati Tervo-Niemelä** Itä-Suomen yliopiston teologian osastolta.

Tutkijatohtori **Jenni Spännäri** sanoo, että varsinkin suomalaiset miehet näyttävät oppineen jo kotonaan kulttuurin, jossa ei välttämättä kannusteta puhumiseen ja avoimeen tunteiden ilmaisuun.

"Puhumisen ja puhumattomuuden kulttuuri on myös yhteydessä perheen sisäiseen dynamiikkaan. Jos perheen ilmapiiri on turvallinen ja hyväksyvä, myös katsomusasioista on helppo puhua avoimesti."

Avoimuus luo jatkuvuutta

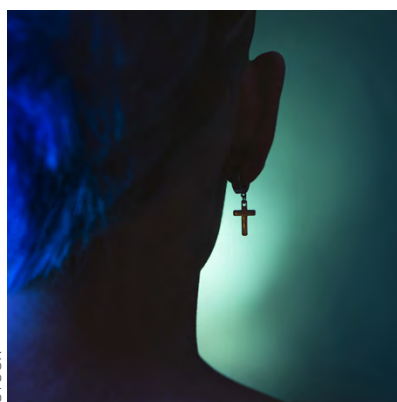
Vaikka uskonto on Suomessa selvästi yksityisempi asia kuin muualla, ei siitä puhuminen ole nuoremmalle sukupolvelle enää yhtä hankalaa kuin vanhemmille vastaajille.

"Varsinkin monelle vanhemman ikäluokan ihmiselle uskonnosta puhuminen on edelleen tabu. Mutta nuoret ovat nyt muuttamassa kulttuurista avoimempaan suuntaan. Muutoksen taustalla on perheiden sisäisen kommunikaation tasaverstaistuminen. Suomalainen perhe- ja keskustelukulttuuri on siis kokonaisuudessaan muutoksessa", kuvailee tutkijatohtori **Laura Kallatsa**.

Tutkimus osoittaa uskonnosta puhumisen avoimuuden olevan keskeinen tekijä uskonnon jatkuvuudelle perheessä. Suomalaisten puhumattomuuden ja siinä näkyvän muutoksen ymmärtäminen voikin tutkijoiden mukaan olla keskeinen

avain siihen, miten katsomukset voivat siirtyä sukupolvelta toiselle tulevaisuudessakin.

Tutkimus pohjautuu laajaan viidestä maasta kerättyyn puhelinhaastatteluaaineistoon, johon osallistui lähes 8 500 vastaajaa, sekä suomalaisissa perheissä toteutettuihin kolmen sukupolven kasvokkain tehtyihin haastatteluihin. Tutkimusaineisto kerättiin Suomen lisäksi Saksassa, Italiassa, Unkarissa ja Kanadassa. Tutkimus on osa *John Templeton Foundationin* rahoittamaa uskonnollista perinteensiirtoa tarkastelevaa hanketta.

ISTOCK

Kultainen sääntö on hukassa

Kirjoitan tätä huhtikuuisena iltana, luonnon rauhasa Maaningan Petsamossa, vuonna 1952 rakennetulla entisellä Gutzeitin metsurien kämpällä. Mieleeni tulee sen aikainen elämä ja sotien jälkeinen Suomen jälleenrakentaminen. Sukupolvet, jotka olivat turvanneet talvi- ja jatkosodassa meille itsenäisyyden, turvasivat meille myös tulevaisuuden äärettömän pyyteettömällä työllä ja uhrauksilla. Suomihan oli ainoa maa, joka maksoi sotakorvauksetkin täysimääräisesti ajallaan. Ja kiitollinen olen myös siitä, että monien muiden mukana myös isäni suku pääsi Karjalasta turvaan Suomeen.

Väistämättä tämä tulee mieleeni nyt, kun ajattelen lähes vastaavaa tilannetta Ukrainassa. Pieni, itsenäinen maa puolustaa koskemattomuuttaan ylivoimaista vihollista vastaan. Kun mietin ihmisten kärsimystä menetettyjen lähimmäisten, ystävien ja kotien suhteen, tuntuu todella ihmeelliseltä se, missä on tämän kaiken aiheuttajan inhimillisyys. Yli viisi miljoonaa ihmistä, pääosin lapsia ja naisia, on joutunut lähtemään pakoon omasta kotimaastaan, koska toisen valtion aloittama hyökkäyssota ei ole antanut muita vaihtoehtoja Miksi joku tai jotkut voivat aiheuttaa näin paljon kärsimystä itsenäiselle kansakunnalle ja sen asukkaille? Pelkkä laajentumisperiaateko siihen oikeuttaa? Kuinka pitkään aiotaan seurata, kun koko pieni kansakunta voidaan tuhota paljon suuremman valtion hyökkäyssodalla? Urhoollisesti he ovat puolustautuneet, mutta

eihän näin voi antaa tapahtua. Paljon on annettu apua eri valtioiden ja järjestöjen kautta, mutta paljon, paljon enemmän voidaan auttaa vielä jatkossakin.

Missä on tämän kaiken aiheuttajan inhimillisyys?

Mieleeni tulee kultainen sääntö, joka on hyvin keskeinen kristilliseen lähimmäisenrakkautteen kannustavassa elämässä. Jeesusuhan opettaa Vuorisaarnassa, että, "Kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää te heille." (Matt 7:12). Tämä voidaan kääntää niin, että tee vai sellaisia tekoja, joita haluaisit itsellesi tehtävän. Tai myös niin, että älä tee muille sellaista, mitä et haluaisi itsellesi tehtävän.

Valitettavasti tämä kultainen sääntö on nyt useiltakin todella hukassa.

KARI LOPONEN
Kallaveden seurakunnan
luottamushenkilö

KAMALA LUONTO

KIRKKO & KOTI

Kuopion ja Siilinjärven seurakuntalehti.
108. vuosikerta.

Seuraava numero ilmestyy 25.5.2022

Julkaisija Kuopion evlut. seurakunnat, PL 1064, 70101 Kuopio, puh. 017 158 111

Toimitusneuvosto Hannu Koskelainen, Niko Noponen, Jenni Niskanen **Painos** 73 670 kpl **Toimitus** Tulliportinkatu 27 LH 1,

70100 Kuopio **Viestintäpäällikkö, Kirkko ja koti -lehden päätoimittaja** Minna Siikaniva, puh. 040 4848 273, minna.siikaniva@evl.fi

Viestintäsuunnittelija Sini-Marja Kuusipalo, puh. 040 4848 234 **Visuaalinen suunnittelija** Tuija Hyttinen, puh. 040 4848 236 **Tiedottaja**

Heli Haring, osa-aik. puh. 044 414 4801 **Sihteeri** Katja Nenonen, osa-aik. puh. 040 4848 514 **Viestintäsuunnittelija** Merja Tapio, Siilinjärvi

puh. 044 7284 614 **Taitto** SLP Kustannus Oy **Ilmoitukset** Eine Kotamaa, puh. 050 315 5849, eine.kotamaa@slpmedia.fi **Tilaukset** 20 €/

vuosikerta **Jakelu** Suora Lähetys Oy **Jakelupalaute** www.suoralahetys.fi tai kuopio@suoralahetys.fi tai puh. 050 543 0854.

www.kirkkojakoti.fi, www.kuopionseurakunnat.fi, siilinjärvenseurakunta.fi

”USKO on jatkuvaa kyseenalaistamista, mutta niin sen pitää mielestäni ollakin”, Markus Finnilä pohtii.

TUJJA HYTTINEN

USKOMINEN on kamppailulaji

Uskonnonopettaja Markus Finnilä kertoo kamppailevansa uskonsa kanssa päivittäin – onneksi.

Kuopion Lumitissa ja lyseossa uskonnonopettajana työskentelevä **Markus Finnilä** lieene suosittu oppilaidensa keskuudessa. Inspiroivaan ja hauskaankin tyyliin uskonasioita pohtiva mies nimittäin aivan takuulla vetoaa teini-ikäisiin. Juuri heihin, joita uskonto ja kirkon asiat eivät yleisesti ottaen voisi vähempää kiinnostaa.

”Itse koen, että asemani on aika herkulinen. Jos nuorten odotukset uskontotunteja kohtaan ovat matalalla, on hauska päästä yllättämään heidät positiivisesti”, Finnilä tuumaa.

Teologia veti puoleensa

Finnilä on suht tuore kasvo Kuopiossa, sillä hän muutti kaupunkiin perheineen pari vuotta sitten. Juuret miehellä on tukevasti Seinäjoella.

”Tulimme tänne vaimon opiskelujen perässä. Itä-Suomi oli kyllä tullut tutuksi jo aikaisemmin, kun opiskelin teologiaa Joensuussa.”

Teologia ei ollut Finnilälle itsestäänselvyys, mutta lopulta kuitenkin se kaikkein kiinnostavin vaihtoehto. Siihen suuntaan häntä ohjasivat lapsuuden hyvät kokemukset.

”Olin neljävuotias, kun vanhempani tulivat uskoon helluntaiseurakunnassa. Luonnollista oli, että itsekin pyörin siellä paljon äidin ja isän vanavedessä.”

”Hengellisyys oli hyvällä ja lämpimällä tavalla läsnä lapsuudessani. Teini-iässä sain sitten kipinän, että uskonasioita voisi

selvitellä enemmänkin. Siispä tie johti teologian opintojen pariin.”

Varhaisessa vaiheessa oli selvää myös se, että Finnilä haluaa nimenomaan opettajaksi.

”Ollessani mukana seurakunnan nuortentoiminnassa monet työntekijät näkivät, että minulla olisi taipumusta opetustyöhön. He osasivat lempeästi työntää minua siihen suuntaan”, Finnilä muistelee.

Uskonto on pop

Finnilän mielestä opettaminen on yksinkertaisesti kivaa. Ja erityisen hauskaa on seurata oppilaiden reaktioita uskontotunneilla.

”Monille tulee yllätyksenä esimerkiksi se, miten paljon populaarikulttuurissa näkyy uskonnollisia teemoja. Tai miten paljon uskonto vaikuttaa vaikkapa USA:n presidentinvaaleissa.”

”Mutta se, mikä jaksaa aina kiehtoa nuoria, on Jeesuksen persoona. Hänhän oli oman aikansa radikaali, joka hengaili syrjittyjen ja parjattujen kanssa eikä katsonut heitä pitkin nenänvartta. Hänestä huokui hyväksyntä ja rakkaudellisuus. Tämä on nuorten mielestä ristiriidassa kirkon imagon kanssa, joka monien silmissä näyttäytyy ankeana ja suvaitsemattomana.”

Vaikka Finnilä tuntee olevansa opettajana hyvinkin omassa elementissään, pappisurakin aina välillä houkuttelee.

”Opettaminen on kuitenkin pohjimmiltaan tiedollista, siitä puuttuu hengellinen

ulottuvuus. Pappina pääsisi kokemaan myös sitä hengellistä puolta.”

Pappeuden esteenä on toistaiseksi ollut pari ylitsepääsemätöntä tekijää.

”Urahaaveeni ovat tyssänneet siihen, että en pidä hautajaisista enkä halua olla jouluna töissä”, Finnilä toteaa – ainakin puoliksi vakavissaan.

Kanava hengellisyydelle

Hengellisyyden kaipuutaan Finnilä on pystynyt toteuttamaan pitämällä jo opiskeluajoista lähtien Harhaoppia-nimistä blogia. Sen seuraksi hän aloitti vuonna 2018 myös saman nimisen podcastin.

”Minulla oli muutama vuosi sitten rankahko eroprosessi helluntailiikkeestä ja podcast syntyi niissä tunnelmissa. Se toimi eräänlaisena terapiana itselleni. Sittemmin tajusin, että on paljon muitakin, jotka ovat erkaantuneet erilaisista haitallista valtaa harjoittavista yhteisöistä. Podcast on tarjonnut vertaistukea tälle joukolle.”

”Olen saanut palautetta näiltä ihmisiltä ja kaikilla on samansuuntaisia pohdintoja: olisi kova kaipuu hengellisyyteen, mutta voiko rankkojen kokemusten jälkeen enää ollenkaan olla kristitty”, Finnilä selvittää.

Helluntailiikkeestä eroamisen jälkeen Finnilä löysi hengellisen kotinsa evankelis-luterilaisesta kirkosta.

”Tällä hetkellä hengellisyys näkyy arjessani siten, että käyn kerran viikossa kuusivuotiaan poikani kanssa Puijon kirkon perhekerhossa.”

”Ja se näkyy myös siinä, että joka sunnuntai poden huonoa omatuntoa, kun

en taaskaan lähtenyt messuun”, Finnilä nauraa.

”Mutta joka sunnuntai muistan myös armon ja sen, että minua rakastetaan joka tapauksessa – kävinpä messussa tai en.”

Nyrkkitappelua ja tanssia

Usein uskossa olevilta ihmisiltä kysytään, onko heidän uskonsa koskaan koetuksella. Tähän kysymykseen Finnilän on helppo vastata.

”Uskoani koetellaan joka päivä, ja hyvä niin. Omalla kohdallani se tarkoittaa, etten ole lakannut ajattelemasta. On hienoa, että Jumala haastaa minut aina uudelleen.”

Finnilää puhuttelee sanonta, jonka mukaan ”kristityt haluavat uskoa Jumalaan, muslimit haluavat alistua Jumalan tahtoon ja juutalaiset kamppailevat Jumalan kanssa.”

”Raamattua ei pitäisi lukea tietokirjana, josta katsotaan sanatarkat säännöt ja elämänohjeet. Mielestäni sieltä pitäisi pikemminkin löytää viisauksia ja rakkaudellista sanomaa. Tekstien kanssa voi vähän painiskella.”

Finnilä kuvaa, että hänen uskonsa on välillä nyrkkitappelua ja välillä tanssia.

”Haluan oppia Jumalasta aina vain lisää. Hän pitää otteessaan eikä jätä rauhaan, vaikka kuinka kamppailisin vastaan. Juuri tätä minä kutsun uskoksi.”